

„Zeker wel, maar ik stel de mijne daar tegenover. Ik heb toch waarlijk gelegenheid genoeg gehad om den jongen te leeren kennen.”

Een sarcastisch lachje klonk hem tegen. „Natuurlijk, heb je dat, maar of je die gelegenheid gebruikt hebt, betwijfel ik zeer. Jij, met je eeuwige goedgeloovigheid, je zachtmoedigheid en onverstoorbaar flegma, beziet alle menschen van hun besten kant en een individu als Winckel zou al heel dom zijn, als hij daarvan geen partij trok.”

„Maar Albert, wat heb je toch in 's hemels naam nu op eens tegen Joost? Hij heeft je voor zoo ver ik weet, nooit een strootje in den weg gelegd.”

„Nee, daar past hij wel op, die strooplikker! Hij weet heel goed dat ik hem niet kan uitstaan!”

Mijnheer Alexander schuift onrustig op zijn stoel heen en weer, als vreest hij dat zijn gelijkmoedigheid hem zal begeven. „Hoor eens, Albert, ik begrijp niet hoe ik het met je heb. Je kunt toch waarlijk niet vergen dat ik een jongmensch, dat nu bijna acht jaar op mijn kantoor werkzaam is geweest en mij nooit aanleiding heeft gegeven anders dan goed van hem te denken, op eens zal gaan wantrouwen, omdat... ja, omdat jij nu een pessimist bent!”

„Ik dank je voor het compliment, Alex! Maar we spreken nu van Winckel en niet van mij. Ik ben nu hier gekomen om eens ernstig met je te praten en je te waarschuwen, en ik zeg je dat ik de overtuiging heb, dat die lieve jongen niets is dan een intrigant, een indringer, een bedr...!”

„Stil toch; houd toch op als 't je blijft! Hoe is het mogelijk? Die goede beste Joost! Je weet toch dat Louise en ik van hem houden alsof hij een lid van de familie was.”

„Ja, dat weet ik, en daarom juist waarschuw ik je. Is dat nu een verhouding tusschen patroon en ondergeschikte? Het is belachelijk!”

„Onder andere omstandigheden misschien, maar hier weet iedereen wat daar aanleiding toe heeft gegeven. Hij was de boezemvriend van onzen armen Willem; bij dat ongeluk waagde hij zijn leven om dat van zijn vriend te redden en al gelukte hem dit niet, van dien dag af hebben wij hem lief als...”

„Als een zoon, niet waar? Ja, hij heeft van je dankbaarheid netjes partij getrokken. Hij is hier als kind in huis; het is Joost voor en na, en het zou mij niet verwonderen als hij op een goeden dag bij je komt en zegt: „toe, mijnheer Van Bergen, geeft mij je eenige dochter tot vrouw,” en dat je dan beide handen toesteekt en zegt: „van harte gaarne, lieve zoon!”

„Nee maar, nu wordt het al te gek! Moet je er nu Albertine ook al bij halen? Wat zou zij lachen als zij dit eens hoorde! Zij en Joost, ha, ha, dat is al te dwaas!”

„Lach maar, mannetje! je zult raar staan kijken als het zoover is. Ik lach er niet om en ik zeg je bij dezen, het zal niet gebeuren ook. Ik zal er een stokje voor steken! Kijk nu maar niet zoo ongeloovig; iedereen heeft den mond vol van de vreemde verhouding, die er bestaat tusschen Albertine en hem.”

„Wat zeg je? Welke verhouding? Ze gaan met elkander om als broer en zuster.”

„Juist; allerliefst he? Die goede lieve Joost; hij leent haar boeken, leest